

Consell Tributari

Expedient: 1222/4

El Consell Tributari, reunit en sessió de 1 de març de 2006, coneixent dels recursos presentats per la Sra. M.A.S.G., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a aquest efecte i ha adoptat el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- La Sra. M.A.S.G. interposa, en data 21 de juny de 2002, un recurs contra la resolució dictada per l'inspector en cap de la Inspecció Municipal d'Hisenda el 29 d'abril de 2002 en l'expedient sancionador núm. PV .../02, en virtut de la qual se li imposava una multa de 409,36 € per la comissió d'una infracció tributària greu consistent en la falta d'ingrés mitjançant autoliquidació de l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana meritat per la transmissió, en data 29 de desembre de 1998, de la nua propietat de la finca situada al carrer ..., núm. ... Al·lega infracció del que es preveu a l'article 134.2 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, reguladora del règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, i en l'art. 10 del Reglament pel qual s'aprova el procediment per a l'exercici de la potestat sancionadora, mentre no s'ha establert la separació deguda entre les fases instructora i sancionador ja que no s'han encomanat aquestes a òrgans diferents. Addueix també, la prescripció de la sanció pel fet que ha transcorregut el termini de dos anys que l'article 132 de la citada Llei 30/1992 fixa per a les infraccions greus.

2.- Un cop notificada la provisió de constrenyiment núm. EX-2002-6-23-... per l'impagament d'aquesta sanció, la interessada la impugna en data 17 de gener de 2003, i al·lega la seva nul·litat atès que porta causa d'una sanció que fou recorreguda sense que s'hagi dictat resolució, per la qual cosa pretendre continuar amb el procediment de recaptació provocaria indefensió a la recurrent. Igualment, reitera els arguments sobre la base dels quals considera prescrita la sanció.

3.- Per últim, en data 2 d'octubre de 2003, la interessada interposa un recurs contra la provisió d'embargament per aquest deute, així com contra el càrrec efectuat en

el seu compte corrent per import de 509,67 € en el qual al·lega la caducitat de les actuacions administratives davant la inactivitat de l'Administració per a resoldre els recursos interposats, de conformitat amb el que preveuen els articles 42 i 43 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, així com la nul·litat de ple dret de l'acte recorregut tenint en compte la manifesta infracció de la Llei que suposa l'execució d'un acte administratiu que encara no és ferm.

4.- Consta a l'expedient que la quota de l'impost fou abonada en període voluntari, mentre que l'import de la sanció ho fou en període executiu.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Cal establir com a principi general que el procediment sancionador en matèria tributària no es regeix per la Llei 30/1992, de 26 de novembre, sinó per la Llei general tributària vigent durant la data a què es refereixen els fets d'aquest expedient. Concretament, la disposició addicional cinquena de la Llei 30/1992, en la redacció donada per Llei 4/1999, de 13 de gener, exclou de la seva regulació els procediments tributaris en els següents termes: "1. Els procediments tributaris i l'aplicació dels tributs es regeixen per la Llei general tributària, per la normativa sobre drets i garanties dels contribuents, per les lleis pròpies dels tributs i la resta de normes dictades per al seu desenvolupament i aplicació. En defecte d'una norma tributària aplicable regeixen supletòriament les disposicions de la llei present". S'hi afegeix una precisió que és directament aplicable al cas examinat: "En tot cas, en els procediments tributaris, els terminis màxims per a dictar resolucions, els efectes del seu incompliment així com, si escau, el efectes de la falta de resolució són els previstos en la normativa tributària".

Segon.- Així doncs, són les regles de la Llei general tributària i les seves normes de desenvolupament les que s'han d'examinar per a decidir el resultat de la reclamació. La disposició transitòria quarta de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, disposa: "Aquesta llei s'ha d'aplicar a les infraccions tributàries comeses anteriorment a la seva entrada en vigor, sempre que la seva aplicació resulti més favorable per al subjecte infractor i la sanció imposada no hagi adquirit fermesa. La revisió de les sancions no fermes i l'aplicació de la nova normativa l'han de realitzar els òrgans administratius i jurisdiccionals que estiguin coneixent de les reclamacions i

recursos, prèvia audiència a l'interessat. 2. Els procediments sancionadors en matèria tributària iniciats abans de l'1 de juliol de 2004 han de concloure abans del 31 de desembre de 2001, sense que els sigui d'aplicació el termini màxim de resolució previst en l'apartat tercer de l'article 34 de la Llei 1/1998, de 26 de febrer, de drets i garanties dels contribuents, i en l'article 36 del Reial decret 1.930/1998, d'11 de setembre, pel qual desenvolupa el règim sancionador tributari i s'introdueixen les adequacions necessàries en el Reial decret 939/1986, de 25 d'abril, pel qual s'aprova el Reglament general de la Inspecció dels Tributs”.

Tercer.- D'acord amb aquestes regles s'han d'examinar les al·legacions formulades per la recorrent en els seus diferents escrits, les quals poden resumir-se en els següents temes: (I) prescripció de l'acció per a sancionar pel transcurs de més de dos anys, (II) caducitat de l'expedient pel transcurs de més de sis mesos, (III) coincidència entre l'òrgan que inicià l'expedient i el que el resolgué, (IV) falta d'obligació d'autoliquidar, ja que l'impost el podia haver liquidat l'Ajuntament, i (V) falta d'executivitat de la sanció imposada.

Quart.- Pel que fa a la prescripció, la Llei 1/1998, de 26 de febrer, en la seva disposició final primera modificà la Llei general tributària de 28 de desembre de 1963 i reduí a quatre anys el termini de prescripció de l'acció per a imposar sancions tributàries. Aquest criteri s'ha mantingut en l'apartat 2 de l'article 189 de la nova Llei general tributària, abans citada, la qual precisa que aquest termini s'ha de comptar des de la data de la infracció. Atès que l'escriptura de la venda dels drets de la reclamant s'atorgà el 29 de desembre de 1998, és evident que en la data en què la recurrent s'assabentà de la incoació de l'expedient sancionador en l'escrit d'al·legacions presentat el 27 de febrer de 2002, no havia transcorregut el termini de prescripció.

Cinquè.- La regla que diu que l'expedient sancionador s'havia de resoldre en el termini màxim de sis mesos fou introduïda per l'apartat 3 de l'article 34 de la Llei 1/1998 abans citada, i la recull l'article 36 del Reial decret 1.930/1998, d'11 de setembre. L'apartat 2 de l'article 211 de la Llei 58/2003 reproduïx aquest termini i precisa: “El procediment sancionador en matèria tributària s'ha de concloure en el termini màxim de sis mesos comptats des de la notificació de la comunicació d'inici del procediment. S'ha d'entendre que el procediment conclou en la data en què es notifiquei

l'acte administratiu de la seva resolució ”. Doncs bé, en el cas examinat, la recurrent s'assebentà de la incoació de l'expedient quan es presentà el citat escrit d'al·legacions el 27 de febrer de 2002, i interposà un recurs contra la resolució de l'expedient el 21 de juny de 2001, per la qual cosa no es pot entendre que s'hagués excedit el termini per a resoldre.

Sisè.- També s'al·lega que la mateixa persona firma la diligència d'incoació de l'expedient sancionador i la resolució en què s'aplica la sanció. Aquesta apreciació no és exacta. L'inspector actuant formula el 25 d'abril de 2002 una proposta de resolució, que aprova el següent dia 29 l'inspector en cap. Així doncs, no hi ha coincidència de persones entre l'òrgan instructor i el sancionador. Això s'ajusta d'altra banda, al que disposa l'article 63 bis del Reial decret 939/1986, de 25 d'abril, per la qual cosa s'aprova el Reglament general de la inspecció dels tributs, agregat per la disposició final primera del Reial decret 1.930/1998, d'1 de setembre. Aquest procediment, d'acord amb el qual s'iniciaren les actuacions, és el que es pot aplicar no obstant els ulteriors canvis normatius, perquè així ho estableix la disposició transitòria tercera de la Llei 58/2003 i la disposició transitòria primera del Reial decret 2.063/2004, de 15 d'octubre, pel qual s'aprova el nou Reglament general del règim sancionador tributari.

Setè.- En l'ordre substantiu, la interessada al·legà en el seu escrit de 27 de febrer de 2002 que, tal com estableix l'article 101 de la Llei general tributària, existeixen diversos tipus de gestió dels tributs, com són la declaració del subjecte passiu o la iniciació d'ofici, i que en aquest cas no s'havia iniciat d'ofici, atès que no s'havia rebut cap requeriment previ. No obstant això, una cosa és que la Llei prevegi de forma genèrica diverses formes de complir les obligacions tributàries, i una altra diferent és la que s'estableix en cada tribut. En el cas de l'impost que ens ocupa, l'Ordenança fiscal núm. 1.3 estableix com a únic sistema de compliment de l'obligació tributària de declarar i ingressar l'impost el d'autoliquidació. Com que la interessada no ho féu en el termini establert ha incorregut en infracció tributària. Aquesta es qualificava de greu en la data en què es produí l'incompliment i la nova Llei general tributària, que a aquests efectes té caràcter retroactiu, la qualifica de lleu. No obstant això, la diferència de qualificació no afecta a la quantia de la multa i per això no és procedent modificar la sanció imposada.

Vuitè.- En el recurs contra la provisió de constrenyiment s'apunta una qüestió, que també es recull en el recurs contra la provisió d'embargament, com és la de la falta d'executivitat de la resolució sancionadora mentre no sigui ferma. Aquest principi general no és aplicable al cas present pels motius que la interessada al·lega, però sí ho és per aplicació de l'article 35 de la Llei 1/1998, de 26 de febrer de drets i garanties dels contribuents, vigent en la data en què es dictà la provisió de constrenyiment, segons el tenor del qual “l'execució de les sancions tributàries queda automàticament suspesa sense necessitat d'aportar garantia per la presentació dins el termini establert i de la forma escaient del recurs o reclamació administrativa que contra aquelles sigui procedent, sense que es puguin executar fins que siguin fermes en via administrativa”. És procedent, per tant, anul·lar la via de constrenyiment i acordar la devolució de les quantitats ingressades per raó d'aquesta.

Per tot això, i coincidint amb l'informe de l'Institut Municipal d'Hisenda,

ES PROPOSA

ESTIMAR parcialment el recurs; CONFIRMAR la sanció imposada; ANUL·LAR les provisions de constrenyiment i d'embargament recorregudes; RETORNAR les quantitats indegudament ingressades, incrementades amb els interessos legals que siguin procedents. i DONAR termini a la recurrent per a l'ingrés de la sanció en període voluntari.